

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 7 Ročník XXI

14. dubna 2024

*„Svoboda znamená svobodně prohlásit,
že dvě a dvě jsou čtyři. Jestliže toto je dáno,
všechno ostatní z toho vyplyne.“*

(George Orwell, 1984)

Slovo generálního vikáře

...Nedávno mě oslovil hymnus od svaté Hildegardy z Bingenu, o který bych se s vámi chtěl podělit:

„Duch svatý dává život, hýbe vším a je kořenem každého stvoření, omývá všechno od nečistoty, snímá vinu a maže rány, a tak je zářivým a chvályhodným životem, dává všemu povstat a vše oživuje.“

Ač můj překlad hymnu z latiny jistě není dokonalý a není sto vyjádřit hloubku, kterou obsahuje, zdá se mi, že je velice potřebný pro dnešní dobu, ve které zapomínáme, jak důležitý je Dech života. Celou dobu velikonoční se připravujeme na její vrchol, kterým je seslání Ducha svatého, který způsobil proměnu strachu v důvěru, jako plod vlité Božské ctnosti Naděje. Snad už ani nevnímáme, že dýcháme, ačkoliv dech je projevem života a důležitou součástí fyzického zdraví. Možná je nám i lhostejné, co dýcháme. Skrývá to v sobě také podobenství o duchovním životě. Sám prožívám, jak je důležité ve zrychlené době, se alespoň na chvíli zastavit, a s každým nádechem vyjádřit touhu žít z Ducha, který se na počátku vznášel nad vodami a bez něhož nepovstalo nic, co jest. Neboť kým žijeme, toho také vydechujeme na své okolí. Víím, že se dnes už neprosazuje dýchání z úst do úst, ale přece. Vzpomeňme na proroka Eliáše, který se třikrát sklonil nad syna vdovy ze Sarepty (1 Král 17,10-24). Kéž tento hymnus vyústí do modlitby dechu: „Pane, ať s každým nádechem vdechuji Tebe, abych okolo sebe šířil Život.“ Požehnanou velikonoční dobu přeje

Mons. David Henzl, generální vikář

Je nemocná „doba“, nebo my?

(Zkrácená verze rozhovoru na Rádiu Universum v pořadu Martiny Kociánové Kupředu do minulosti z 29. 3. 2024)

Martina: Kdy se člověk stává asi nejsnáze manipulovatelným a zranitelným? Můj host, lékařka a terapeutka Jarmila Klímová, v předchozí části pojmenovala dvě významné příčiny: Když máme strach a když jsme sami. O strachu říká, že je to „sourozenec nevědomosti“. A protože naše vzdělanost klesá, stáváme se stále více obětmi prázdných hesel, protože jsme pozbyli schopnosti rozlišit mezi lákavě zabalenou lží, a pravdou. A když se k tomu přidá skutečnost, že jsme vystaveni cílenému rozbíjení vztahů, které nám dosud pomáhaly držet pohromadě a vzájemně se podporovat – vzniká drsná kombinace. Jarmila Klímová to popsala: „Rodiny k tomu byly nabádány, viz Vánoce 2019, nebo 2020, kdy šlo médií: Posadte vaši babičku do kouta s náhubkem, nepusťte jí k vánočnímu stromečku, protože je sobecká, nedala se očkovat.“ I dnes si budeme, mimo jiné, povídat o tom, že osamocení a vystrašení člověk je poslušný, a snadnou obětí kohokoli, kdo toho umí využít. Jarmilo Klímová, byli jsme rozdělení, a navíc – když už se vrátíme k tomuto exemplárnímu případu, se kterým jsme byli v takovéto míře v našich novodobých dějinách konfrontováni poprvé, tedy ke covidu, v té době se v našem společenském dialogu usadila lež. Co udělá s psychickým zdravím člověka, když zjistí, že lidé, ke kterým třeba vzhlíží – ať už to byli lékaři, politici, odborníci – ne, že se mýlili, ale že mu lhali, nebo alespoň nepřiznali, že nemají, řekněme, pro svá tvrzení úplně podklady? Omluva se dodnes nedostavila. Co tato ztráta důvěry lidí může napáchat v kontinuitě člověka a v jeho psychickém zdraví?

Jarmila Klímová: To je komplex otázek. Chci se vrátit – abych zůstala věrná kontinuu, když jsme u této lži, což je veliké téma – k tomu, jak jsem mluvila (v minulém pořadu) o narrativech, kterým lidé uvěřili, a že se pak jejich frustrace rodila z toho, že tento narativ: „Když se naočkují, tak nebudu občanem druhé kategorie. Hurá, hurá, já jsem na to vyzrál“ – přestal platit. A za rok zjistím, že oni vyzráli na mě. To je strašné, že ten narativ skončil právě proto, že to byla lež. Jo, to je šílené zjištění. A lež, která se právě tímto účelovým způsobem začala šířit společností – právě proto, aby vyvolávala strachovou ochotu se podrobit – se začala vyjevovat. A co to se společností udělá? Protože „když někdo lže, ten se do pekla hrabe“. Takže když odhalím, že lhal, tak to minimálně nahlodá mou důvěru. Když dítě řekne: „Dnes nám odpadla matika“, a já zjistím, že šlo za školu, tedy že lže, a já mu řeknu: „Když to budeš opakovat, tak ti nebudu moct dál věřit“, tak to je něco, co se dá nějak odpustit, protože dítě pak přijde a řekne: „Mami, já jsem se bála písemky.“ Medicína a učitelství jsou v morálním úpadku. Lékaři lhali za covidu pacientům, školství je debilizací dětí, a bylo naprosto irelevantní šikanou. Je to proces. Ale ono aspoň přijde, a řekne: „Já jsem to udělala proto a proto.“ A když přijde zdůvodnění, které je pro mě nějakým způsobem přijatelné, tak mu tu lež vlastně můžu prominout. Ale když zdůvodnění nepřijde – a navíc ve chvíli,

kdy tu lež odhalím – a místo pokory, studu a omluvy přijde jako reakce ještě větší arogance, a útok na to, že jsem si dovolil odhalit lež – tak to není dobré.

Morální úpadek se týká profesí, které byly drženy v úctě a vážnosti, ctily hodnoty společnosti, jako například udržení zdraví – lékařský stav. Další společenská hodnota je vzdělanost – tedy učitelský stav. Minimálně tyto dvě profesní skupiny byly vždycky v historii považovány za ty, kterým byly přiřazovány vyšší etické cíle. Ne nadarmo se říkalo, že zrovna tato povolání nejsou prací, ale posláním. A chcete vědět, co se stalo, jak se odkopali?

Martina: Trochu paušalizujeme, ne všichni. Popisujeme situaci ve společnosti.

Jarmila Klímová: Byl to většinový proces. Když bez uzardění tvrdili narativy, jež se ve velmi krátké době vyjevily jako zcela nesmyslné a účelové. A když si někdo dovolil poukázat na to, že to, co se tady tvrdí a lije do společnosti, nemá žádný vědecký, ani reálný podklad, tak byl dezolát. A takhle si lékařská veřejnost dovolila označovat a dehonestovat lidi ve vlastních řadách s nejvyšším vzděláním.

Martina: A společnost to pozoruje, občané se dívají a ztrácí důvěru.

Jarmila: Pochopitelně. A podívejme se do školství. Už jsme tady říkali, že jedna část je debilizace, a druhá část je to, k čemu se v té době učitelé propůjčili – k naprosto irelevantní šikaně.

Martina: Lež se stala běžným nástrojem k tomu, jak dosáhnout svého.

Jarmila: Ano, a bez uzardění: „Když lžou tamti, tak já můžu taky.“ To je strašný.

Martina: Zapomněla jsem ještě jednu ctěnou profesi: Soudnictví. Když relativizujeme takovou listinu, jako je ústava, a připadá nám to jako ohromně cool – tak to je dobré? Ale hlavně rozrušíme další věc, na kterou jsme se mohli spolehnout, že jsme všichni i naše děti chráněni zákonem.

Jarmila: To už si myslí jenom naprosto naivní jedinci. Psychické zdraví soudce, který pustí násilníka s podmínkou – to by taky bylo hodno zkoumání. Co kdyby to někdo udělal jeho dceři? To by se možná rychle vzpamatoval. Nebo ne? Obětoval by i vlastní dítě? A nejsme my – jako celá společnost – tak zaslepení, že obětujeme vlastní děti, aby byly relativizované, psychicky kanibalizované, debilizované, protože je to pohodlnější, než se postavit na odpor? Možná si pořád myslíme, že je to „eště dobrý“, ale ono už to dobré není. Doba je nemocná, současná populace je nemocná. Kdo tvoří dějiny, dobu? Lidé. Takže říci „doba je nemocná“, považují za další alibismus. Ale když řeknu, my jsme nemocní jako národ, my, jako generace, tak to hned zavání tím, že je vlastně každý z nás trochu nemocný, že by si každý z nás měl trošičku sáhnout do vlastní kapsičky, jestli právě tím, zda teď už opravdu neadekvátním idealismem nenapomáhá tomu, aby se to dál šířilo pod rouškou: „Ale ono to není tak zlý.“ Ono už je to tak zlý, že už nemůžeme čekat na nějaké „samo se“. Náraz, který přijde, už není o tom, jestli přijde, ale jenom – kdy. My bychom se hlavně měli připravovat na to, co po něm vzejde. Ty ses mě na začátku ptala, jestli přicházejí (pacienti) s něčím jiným, než přicházivali dřív – ano, u 90 procent lidí – ať přijdou s migrénou, zlobivým dítětem, žaludečním vředem atd. – se vždycky dostaneme k politice. To je fakt ale strašné. Lidé mají tak obrovskou potřebu se mnou sdílet jejich téměř nesnesitelnou frustraci. Legitimní

součástí terapie je dnes i umět chránit sám sebe, a naučit se sebeobraně ve vztahu k politické situaci, která je tak deprimující a zničující. Lidé říkají: „Já už ničemu nevěřím. Paní doktorco, prosím vás, řekněte mi, jak to přežijeme?“ Přežijeme, jenom se nesmíme nechat smést strachem.

Martina: Pojďme tedy poradit lidem a zkusit pojmenovat základy osobní resistance, odolnosti. Tys řekla, že bychom měli udržovat v rovnováze všech pět aspektů svého bytí, které zohledňuje psychosomatická medicína, to znamená biologické, psychické, sociální, spirituální a energetické aspekty. Na který bychom se teď měli soustředit? Já vím, že na harmonii, a vím, že každý může mít v nerovnováze oslabený, posílený jiný aspekt. Ale přesto všechno: Když se stále bavíme o společnosti a paušalizujeme, tak jak poradit? Čeho si lidé teď mají na sobě všimnout?

Jarmila: Jakmile je v nerovnováze jeden z těch aspektů, tak se rozkývají i ty ostatní. Ale zkusme říct, že to je jako s dvanácti měsíčky okolo ohně, jak si předávají žezlo. Myslím, že v kontextu toho, co jsme tady dneska říkali, bych si teď dovolila klást důraz na aspekt spirituality, tedy ve smyslu zušlechťování a propojování, vědomé propojování se smyslem svého osobního bytí. Abych nepodlehla roztržitésti, která na mě útočí, dezintegraci, tak se s ještě větší zodpovědností potřebuju zaměřit na to, abych žila a konala tak, abych cítila, že i přes veškerá tsunami šíleností, které lítají světem, má můj život smysl. Že tady mám co dělat, že tady jsem nějak správně, že směřuji někam, co považuju za hodnoty. Protože život, tak jak ho žiju, je můj život. „Na to mi nesahejte! To je moje!“

Martina: A co bys poradila, co mohou udělat rodiče pro své děti, když vidí, že jsou v mnoha aspektech svého života na kraji propasti, a nechtějí si to nechat říct, ani poradit?

Jarmila: První pomoc nikdy není to samé, co potom následuje jako dlouhodobá péče. Mě tady nenapadá žádná transgalakticky chytrá rada, ale napadá mě jedna zlomyslnost: Co jí udělat teď hned? Jako první pomoc? Výborně: Vypněte wifinu, a dejte jim do ruky knihu Karla Čapka s trestem odnětí svobody, pokud ho do měsíce nepřečtou. Co jiného? Co jiného? I ony potřebují náraz, a my se jenom budeme modlit, aby nám s odstupem několika let za tento náraz poděkovaly, byť ho teď budou vnímat jako křivdu, nekomfort. Ano, poskytněme jim – prosím vás – tento „diskomfort“, a zachraňme je před kanibalizací konzumním komfortem...

Oznámení

21. dubna, neděle – den modliteb za povolání k duchovnímu stavu

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem.

Uzávěrka příštího čísla 19. 4. 2024. Redakce: P. Petr Misař (tel: 721 901 533)

Web: římskokatolickafarnoststaryrozmital.webmium.com, email: rkf.staryrozmital@dicb.cz

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 15. do 28. dubna 2024

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 15. do 28. dubna 2024				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	15. 4.		---			
Úterý	16. 4.					14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i> 18,00 Far. spol. <i>Panský dům</i>
Středa	17. 4.		18,00 Za Annu a Josefa Hulmanovy a celý rod / <i>adorace</i>			
Čtvrtek	18. 4.			18,00 farní společenství	17,00 mše sv.	
Pátek	19. 4.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	20. 4.					19,00 spol. mladých
Neděle	21. 4.	4. neděle velikonoční 8,30 Za Jaroslava Foučka		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	22. 4.		---			
Úterý	23. 4.		---			
Středa	24. 4.		18,00 Za rodiny Hájkovu a Holanovu / <i>adorace</i>			
Čtvrtek	25. 4.				17,00 Újezdec	
Pátek	26. 4.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 Za Marii Stoulikovou, Tomáše Čápa a Zdeňka Vachatu			
Sobota	27. 4.					
Neděle	28. 4.	5. neděle velikonoční 8,30 Za rody Částků, Sušků a duše v očisti		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	

